Nr. 1. Warszawa, dnia 31 stycznia 1922 r. Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 50 mk. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat Nr. 69. Tel. 304-22.

Od Administracji.

Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" uprasza Pp. Abonentów, ażeby zechcieli wyrównać bezzwłocznie zaległe rachunki za rok ubiegły oraz nadesłać tytułem przedpłaty na prenumeratę jednego numeru „Dziennika" w r. 1922 kwotę 600 Mk., w przeciwnym bowiem razie dalsza wysyłka „Dziennika" zostanie wstrzymana.

Przy tej sposobności Administracja zwraca uwagę, iż przyjmuje prenumeratę wyłącznie na „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" i nie zajmuje się wysyłką „Dziennika Ustaw", którego Administracja znajduje się w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Adres Administracji „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych": Warszawa, ul. Miodowa Nr. 22, w Administracji „Monitora Polskiego". Tel. Adm. Nr. 44-50.

TREŚĆ: Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

1. Okólnik (136) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1921 r. do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie ochrony znaków pomiarowych. 2. Okólnik (138) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 grudnia 1921 r. do wszystkich Wojewódów (za wyjątkiem Małopolskich) oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie dostarczania blankietów pozwoleń na broń, pozwoleń na kupno broni i kart łowieckich. 3. Okólnik (139) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 grudnia 1921 r. do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie zaprowadzenia inwentarza podług przepisów Najwyższej Izby Kontroli Państwa. 4. Okólnik (140) Ministra Spraw Wewnętrznych z d. 15 grudnia 1921 r. do wszystkich Wojewodów, Komimisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komisarza Rządu w Cieszynie w przedmiocie Instrukoji w sprawie zmiany nazwisk. 5. Okólnik (142) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 grudnia 1921 r. do wszystkich Wojewodów na terenie b. zaboru rosyjskiego i Prezydenta m. st. Warszawy w sprawie samodzielnego pooatku komunalnego od węgla. 6. Okólnik (143) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 grudnia 1921 r. do wszystkich Wojewodow, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie przestrzegania przepisów obowiązujących w stosunku do przedstawicieli państw obcych. 7. Okólnik (144)

Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 grudnia 1921 r. do Wojewodów oraz Komisarzy Rządu w Warszawie i Cieszynie w sprawie niesprawnego funkcjonowania Urzędów państwowych. 8. Okólnik (145) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 grudnia 1921 r. do wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej i Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie regulowania należności z r. 1921 z powstałości kredytów w okresie ulgowym. 9. Okólnik (146) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 grudnia 1921 r. do wszystkich Wojewodów w sprawie egzemplarzy obowiązkowych czasopism. 10. Okólnik (147) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 grudnia1921 r. do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w sprawie przedkładania odpisów zawieranych umów Izbom Kontroli Państwa. 11. Okólnik (148) Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 grudnia 1921 r. do wszystkich Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie awansów oficerów demobilizowanych.

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

Ruch służbowy w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i we Władzach Administracyjnych I i II Instancji.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

1.

Okólnik (136) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie ochrony znaków pomiarowych.

Podstawę wszelkich prac pomiarowych, topograficznych i geograficznych — stanowi triangulacja czyli sieć trójkątów, których wierzchołki ustalone są znakami kamiennemi i niwelacja czyli poziomowanie.

Na całym obszarze Państwa rozsianych jest około 50.000 punktów stałych, a wartość tych punktów ze stanowiska praktycznego i materjalnego interesu Państwa przedstawia sumę kilkudziesięciu miljonów marek.

Punkty te jednakowoż wskutek niedocenienia ich wartości ze strony społeczeństwa i braku stałej i ciągłej opieki, jak również złej woli i złośliwości marnieją i giną, narażając Państwo, a przez to i samo społeczeństwo na wielkie wydatki.

Opis punktów:

Punkty stałe triangulacyjne składają się zasadniczo z dwu części:

a) sygnału zewnętrznego;
b) znaku ziemnego, t. j. kamienia ciosowego lub też betonowego, wkopanego w ziemię.

Ad a) Sygnał zewnętrzny drewniany nad punktem zbudowany jest w kształcie wiechy (żerdź zakończona głową z deseczek, pobielanych wapnem).

Inny rodzaj sygnałów stanowi trój- albo czteroboczny piramida, obita w górnej części pobielonemi deskami i zakończona głową podobnie jak wiecha.

Wysokość sygnałów wynosi od czterech do dziesięciu metrów.

Oprócz sygnałów, opisanych powyżej, buduje się wieże drewniane, złożone z dwóch części zasadniczych, t. j. trójnogu i rusztowania, wieże zakończone są głową, podobnie jak sygnały niskie.

Wysokość wież wynosi od 10—25 metrów. Sygnały drążkowe umieszcza się również na wierzchołkach drzew, ruinach i t. p. W wielu wypadkach stanowią punkty stałe krzyże wież kościelnych, kaplic, piorunochrony na wieżach i gmachach.

Ad b) Znaki ziemne, t. j. kamienie z wyrytym na górnej części krzyżem lub krzyżem w trójkącie i napisami (np. R. P., K. V. L. V. i t. p.), osadzone są w ziemi na odpowiedniem podłożu i wystają nieznaczną częścią ponad poziom gruntu.

W wielu wypadkach, a w szczególności na punktach dawniejszych, sygnały zewnętrzne uległy zniszczeniu, a pozostały tylko kamienie.

Punkty niwelacyjne, podające wysokość ponad poziom morza zabezpieczone są znakami z kamieni ciosowych, reperami lub bolcami.

Znaki owe sporządzane są z metalu, t. j. żelaza, bronzu albo też z kamienia.

Repery i bolce osadzone są na cokołach budowli murowanych, kościołach, kaplicach, przyczółkach mostów kamiennych, przepustach, wiaduktach i t. p. przedmiotach o trwałym charakterze.

Oprócz punktów trjangulacyjnych i niwelacyjnych bywają osadzone w miastach, miasteczkach i osiedlach punkty poligonowe w formie rur żelaznych w bruku na zaprawie cementowej, na chodnikach w formie słupków kamiennych z wy-

rytym krzyżem, ułożonych gładko z powierzchnią chodnika, w polach wkopuje się rurki drenowe podwójne i t. p.

Ilość tych punktów będzie wzrastać w miarę wykonywania pomiarów, dla celów wojskowych, reformy rolnej, sporządzenia map katastralnych, regulacji miast i miasteczek i t. p.

Punktów takich nie wolno właścicielom nieruchomości pod żadnym względem usuwać, niszczyć ani też przenosić na inne miejsce bez wiedzy i współdziałania Ministerstwa Robót Publicznych, ewentualnie podwładnych urzędów. Wartość użycia tych punktów w rozmaitych okresach czasu dla celów pomiarów polega na identyczności ich pierwotnego umiejscowienia (ustalenia).

Przeniesienie punktu stałego na inne miejsce może być dokonane pomiarem uzupełniającym jedynie przez powołane czynniki Ministerstwa Robót Publicznych.

Podając powyższe do wiadomości P. Wojewody (Komisarza Rządu), jednocześnie załącza się .... egzemplarzy wzorów znaków pomiarowych w celu zapoznania z nimi Starostów i organów policji, którym P. Wojewoda (Komisarz Rządu) wyda jednocześnie stosowne polecenia w celu ochrony tych znaków.

Warszawa, d. 6 grudnia 1921 r. (AO. 2973).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

2.

Okólnik (138) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (z wyjątkiem Małopolskich) oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie dostarczania blankietów pozwoleń na broń, pozwoleń na kupno broni i kart łowieckich.

W sprawie dostarczania blankietów pozwoleń na broń, pozwoleń na kupno broni oraz kart łowieckich podaję do wiadomości, co następuje w związku z okólnikiem Nr. 132 z dnia 1 grudnia 1921 r.

1. Drukarnia Państwowa w Warszawie jest wyłącznym wytwórcą blankietów pozwoleń na broń, pozwoleń na kupno broni i kart łowieckich na b. zabór rosyjski.

2. Koszt egzemplarza każdego blankietu ustala Drukarnia Państwowa, zależnie od ceny rynkowej papieru i robocizny.

3. Drukarnia Państwowa prowadzi u siebie księgowość, a mianowicie:

   a) księgę nakładu i stan magazynu;
   b) księgę odbiorców.

4. Odbiorcami blankietów są Wojewodowie na obszarze b. zaboru rosyjskiego i Komisarz Rządu na m. st. Warszawę.

5. Władza, uprawniona do odbioru, przesyła zamówienie z wymienieniem ilości egzemplarzy każdego blankietu i terminu dostawy. Jeżeli Drukarnia Państwowa w ciągu 3 dni od daty otrzymania zamówienia nie wniesie reklamacji, dostawa będzie uskuteczniona w terminie.

6. Po odbiór zamówionych blankietów zgłosić się winien delegat (kurjer) władzy zamawiającej osobiście w Drukarni Państwowej i wykazać się formalnem pełnomocnictwem. Urzędnik Drukarni Państwowej przeliczy w obecności tego delegata blankiety, które odbierze delegat i podpisze potwierdzenie odbioru. Po dokonaniu odbioru i pokwitowaniu wnoszenie jakichkolwiek reklamacji z tego tytułu jest niedopuszczalne.

7. Po wręczeniu delegatowi blankietów Drukarnia Państwowa zawiadamia pisemnie o tem władzę zamawiającą (p. 4 niniejszego okólnika) i dołącza do zawiadomienia rachunek, który władza zamawiająca pokryć winna w ciągu dni trzech, wnosząc należność do Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej w Warszawie na konto Nr. 29 Drukarni Państwowej w Warszawie.

   Odpis tego zawiadomienia przesyła równocześnie Drukarnia Państwowa Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Wydział Porządku Publicznego i Policji), sprawującemu nadzór i kontrolę nad obrotem temi blankietami.

8. Wojewodowie przesyłają blankiety Starostom pod ścisłym rachunkiem. Starostowie przedstawiają Wojewodom co kwartał kalendarzowe sprawozdanie z zużycia blankietów (wydanych, zepsutych i t. p.), dołączając do sprawozdania wszystkie zepsute lub zniszczone blankiety, które nie mogły być zużytkowane.

9. Aby umożliwić Drukarni Państwowej wykonanie zamówień, należy pierwszemi zamówieniami objąć tylko taką liczbę blankietów, jaka na najbliższy czas, np. miesięczny okres czasu, może być niezbędnie potrzebna. Zamówienia należy przesyłać, poczynając od dnia 20 stycznia 1922 r.

Warszawa, d. 10 grudnia 1921 r. (BP. 2949).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

Wzór Nr. 1.

Str. 1

(Godło Państwa).

RZECZPOSPOLITA POLSKA.

Województwo ....

Powiat ....

POZWOLENIE NA BROŃ

na rok 19......

Nr. ....

Str. 2

4 cm.

(Fotografja)

Rysopis:

Wzrost ....

Oczy ....

Usta ....

Nos ....

Włosy ....

Znaki szczególne ....

Własnoręczny podpis

....

Str. 3

Na zasadzie Rozporządzenia Wykonawczego Min. Spr. Wewn. z dnia 21 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43 z 1920 roku, poz. 266) do dekretu o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji, udziela się:

P. ....
zawód ....
zamieszkałemu ....

....

pozwolenia na posiadanie i noszenie
.... dubeltówki ....
.... sztuceru ....
.... rewolweru (pistoletu) ....

....

Opłata w wysokości mk. ...... wniesiona do Kasy .... w ....
za kwitem Nr. .... z d. ....
19...... r.

.... d. .... 19...... r.

Starosta (Komisarz Rządu)

Str. 4

Sprzedano.

Prochu funtów	Śrutu	Nabój sztuk	Data	Podpis i pieczątka właściciela sklepu

Wzór Nr. 2.

Str. 1

(Godło Państwa).

RZECZPOSPOLITA POLSKA.

Województwo ....

Powiat ....

KARTA ŁOWIECKA

na rok 19.......

Nr. ....

Str. 2

Wydana na zasadzie pozwolenia na broń Nr. .... z d. .... 19...... r.

P. ....

zamieszkał ....

....

....

....

....

Opłata w wysokości mk. .... wniesiona do Kasy .... w .... za kwitem Nr. .... z d. .... 19 r.

.... d. .... 19...... r.

Starosta (Komisarz Rządu)

(M. P.).

Karta Łowiecka ważna jest tylko przy jednoczesnem posiadaniu i okazaniu pozwolenia na broń.

Str. 3

WYCIĄG

z Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie ustanowienia terminów ochronnych dla zwierzyny (Dz. Ust. R. P. Nr. 63 z 1920 r., poz. 422).

(Art. 1 i 2 in extenso).

Str. 4

WYCIĄG

z rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie ustanowienia terminów ochronnych dla zwierzyny (Dz. Ust. R. P. Nr. 63 z 1920 r. poz. 422).

(Art. 1 i 2 in extenso).

Wzór Nr. 3.

POZWOLENIE
na kupno broni palnej.

Nr. ....

(Do wypełnienia z urzędu).

P. ....

zamieszkałemu ....

udziela się pozwolenia na kupno ....
(ilość, rodzaj broni)

Pozwolenie to ważne jest do dnia .... 19... r. i w ciągu tego terminu
(literami)
winno być wymienione na pozwolenie na broń.

Po upływie powyższego terminu pozwolenie niniejsze nie służy jako dowód, uprawniający do kupna oraz do posiadania i noszenia broni.

.... dnia .... 19... r.

Starosta (Komisarz Rządu)
(M. P.). (Podpis).

(Do wypełnienia przez sprzedającego).

Na podstawie powyższego pozwolenia sprzedałem P. ....
....
(rodzaj broni, numer, system, kaliber, etc.)
zapisano w książce kontroli pod poz. ....

.... dnia .... 19... r.

(Pieczątka firmowa). (Podpis).

Na zasadzie pozwolenia Starostwa (Komisarjatu Rządu) w ....
Nr. .... z dnia .... 19... r. kupiłem ....
.............................., co niniejszem potwierdzam.

.... dnia .... 19... r.

(Adres). (Podpis).

3.

Okólnik (139) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie zaprowadzenia inwentarza podług przepisów Najwyższej Izby Kontroli Państwa.

Na podstawie pisma Najwyższej Izby Kontroli Państwa z dnia 21 maja 1920 r. Nr. 4339 przesyłam wzór książki inwentarza ruchomego i przepisy w przedmiocie prowadzenia tych książek i polecam:

1) założyć wedle dołączonego wzoru inwentarz Urzędu Wojewódzkiego;

2) polecić podwładnym Starostom (Komisarzom) założenie inwentarzy wedle tego samego wzoru.

Nadmieniam, że Drukarnia Państwowa w Warszawie posiada na składzie odnośne drukowane formularze (wzór 14507 z dnia 21 lipca 1921 r).

O założeniu inwentarzy wedle nowego wzoru należy donieść Ministerstwu Spraw Wewnętrznych przed upływem 1 kwartału 1922 r.

Warszawa, d. 13 grudnia 1921 r. (Pr. B. 5241).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

PRZEPISY
w przedmiocie prowadzenia ksiąg inwentarza ruchomego.

1. Książka inwentarzowa powinna być ponumerowana, przesznurowana i opatrzona pieczęcią przez bezpośrednią władzę zwierzchnią urzędu, sporządzającego inwentarz.

2. Książka inwentarzowa powinna być taką, aby starczała na kilka lat.

3. Książkę inwentarzową należy prowadzić, o ile możności bez poprawek. Wszelkie poprawki powinny być robione atramentem czerwonym i zaświadczone podpisem poprawiającego. Są bezwarunkowo zabronione podskrobywania i przekreślenia w ten sposób, żeby nie było widać, co jest przekreślone.

4. W książce inwentarzowej powinien być zapisany cały majątek ruchomy danego urzędu, nie podlegający stosunkowo prędkiemu zużywaniu. Należy zapisać do książki inwentarzowej nawet drobne przedmioty. Przedmioty, ulegające stosunkowo prędkiemu zużyciu, o ile zachodzi potrzeba prowadzenia kontroli ich, powinny być zapisane do specjalnej książki.

5. Książkę inwentarzową należy podzielić na działy. Działy mogą być podzielone na części. Może jednak książka odrazu być podzielona na zupełnie drobne działy bez dalszego dzielenia ich na części. Zależy to od tego, jaki majątek ruchomy posiada dany urząd, jak łatwiej jest rozklasyfikować ten majątek i wogóle jaki sposób podziału uważa dany urząd za dogodniejszy.

6. Na początku książki powinien być umieszczony skorowidz dla łatwiejszego odnajdywania działów i części ich.

7. Przychód i rozchód winny być zapisywane w chronologicznym porządku w miarę faktycznego przychodu lub rozchodu.

8. Pod każdym numerem porządkowym działu lub części jego może być zapisany tylko jeden przedmiot.

9. Na każdym przedmiocie, o ile tylko pozwala na to jego wielkość, forma i t. p., powinien być oznaczony odpowiedni numer. Numer ten może być namalowany farbą olejną, zrobiony tuszem i t. p. byle był wyraźny i trwały. Nie należy przyklejać karteczek z numerami, bo te prędko odpadają. Działy powinny być oznaczone liczbami rzymskiemi, części działów małemi literami, a numery porządkowe liczbami arabskiemi. Stosownie do tego numer na przedmiocie oznacza się w ten sposób: V—2, V—a—2. Obok numeru na danym przedmiocie również, o ile pozwala na to jego wielkość, forma i t. d., powinna być przyłożona pieczęć urzędu lub zaznaczone jego inicjały, albo wreszcie zrobiony jakiś inny trwały i wyraźny znak, wskazujący, że przedmiot należy do danego urzędu.

10. W rubryce 2-ej przychodu należy szczegółowo opisać dany przedmiot i wskazać jego stan tak, ażeby przy kontroli faktycznej można było uzdodnić dany przedmiot z książką inwentarzową.

Przy zapisywaniu inwentarza żywego należy wskazać nazwę, płeć, lata, wzrost, wagę i znaki szczególne.

11. Jeżeli dany urząd nie zorganizował się jeszcze zupełnie, jeżeli zmienia lokal lub wogóle przedmioty bywają często przenoszone z jednego pokoju do drugiego, należy w rubryce 7-ej przychodu wskazywać nie numer pokoju lecz oddział, wydział, kancelarję lub wogóle jakąś mniej więcej wyodrębnioną jednostkę danego urzędu, o tyle jednak niewielką, aby dany przedmiot można było zawsze łatwo znaleźć.

Jeżeli przedmiot ma wartość zabytkową należy to zanotować w rubryce „Uwagi“.

PRZYCHÓD.												ROZCHÓD.							
1	2	3	4	5		6		7	8	9	10	1	2	3	4		5	6	7
Nr. porządkowy przychodowy	Nazwa przedmiotu, jego opis i stan	Data otrzymania lub kupna	Od kogo otrzymane lub kupione i na zasadzie jakiego dokumentu	Wartość lub cena		Data i Nr. asygnacji, za którą wypłacono pieniądze na kupno danego przedmiotu		Gdzie się znajduje przedmiot	Zmiany w stosunku do rubryki siódmej	Odnośny Nr. porz. rozchodu	UWAGI	Nr. porządkowy rozchodowy	Odnośny Nr. porz. przychodu	Nazwa przedmiotu	Wartość lub cena		Data wykreślenia z inwentarza	Powód, dla którego przedmiot wykreślono z inwentarza z powołaniem się na odpowiednie zarządzenie	UWAGI
				Mk.	f.	Data	Nr.								Mk.	f.			

4.

Okólnik (140) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Komisarza Rządu w Cieszynie w przedmiocie Instrukcji w sprawie zmiany nazwisk.

WSKAZÓWKI
do rozporządzenia Ministerjalnego z dnia 16 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 678).

Do § 2. Osoby pełnoletnie, które pragną zmienić nazwisko wraz z rodzicami, mogą się przyłączyć do prośby rodziców; w tym celu winny prośbę podpisać łącznie lub osobno złożyć odpowiednie pisemne oświadczenie oraz przedłożyć dokumenty, wymienione w § 2 rozporządzenia.

Do § 4. *Władza administracyjna I instancji:*

1) rozpatrzy, czy proszący uczynił zadość formalnym wymogom ustawy i rozporządzenia oraz czy uiścił przypadającą opłatę stemplową; w razie zachodzących braków spowoduje ich usunięcie;

2) *zbada:*

a) czy fakta wymienione, jako powody zamierzonej zmiany polegają na prawdzie;

b) czem petent trudni się;

c) jakie są stosunki rodzinne, majątkowe i zarobkowe petenta;

d) jakie jest jego zachowanie się, tudzież czy był karany sądownie, a w danym razie kiedy i za jakie przestępstwo; w tym celu należy w razie potrzeby zwrócić się z odpowiedniem zapytaniem także do Urzędu, prowadzącego ewidencję osób skazanych (na obszarze b. zaboru rosyjskiego „Biuro ewidencji osób skazanych przy Ministerstwie Sprawiedliwości“, Warszawa, ul. Długa 7 lub Wydział IV Centrala inwigilacyjno-śledcza Głównej Komendy Policji“; (na obszarze b. zaboru austrjackiego — prokuratorowie przy sądach okręgowych, a na obszarze b. zaboru pruskiego — prokurator sądu okręgowego, w obrębie którego dana osoba urodziła się);

e) czy petent znajduje się w stanie upadłości;

f) w razie jeśli chodzi o uzyskanie nazwiska o brzmieniu polskiem przez osobę, która nosi dotychczas nazwisko o brzmieniu obcem, czy i w jaki sposób ujawniła swoją przynależność duchową do narodowości polskiej;

g) jeśli proszący ma małoletnie dzieci ślubne, czy nie utracił władzy rodzicielskiej nad niemi.

(Dane powyższe należy zebrać również, co do wszystkich osób pełnoletnich, na które ma się zezwolenie rozciągać, a dane, wymienione pod b) i d), także i co do osób małoletnich, powyżej lat 14);

3) przedłoży władzy administracyjnej I instancji prośbę wraz z wynikiem dochodzeń i wraz z własnym wnioskiem tak, co do zamierzonej zmiany nazwiska, jak i co do uwolnienia od opłaty, przewidzianej w art. 1 ustawy, o ile o to petent także ubiega się.

Władza administracyjna II instancji:

Sprawdzi, czy władza administracyjna I instancji zastosowała się do powyższych wskazówek, w razie potrzeby zarządzi usunięcie braków i przedłoży akta do decyzji Ministerstwa wraz z odpowiednim wnioskiem.

O ile proszący jest pracownikiem państwowym (także instytucji lub przedsiębiorstwa państwowego) lub samorządowym należy nadto zasięgnąć opinji, co do zachowania się petenta u jego władzy przełożonej.

Do § 5. W razie przychylnej decyzji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych władza administracyjna II instancji wezwie proszącego do złożenia odpowiedniej kwoty na zabezpieczenie kosztów ogłoszenia zamierzonej zmiany nazwiska, a po jej złożeniu zarządzi ogłoszenie według wzoru Nr. 1 w „Monitorze Polskim“ oraz w 3 dziennikach nieurzędowych, a to po jednym z wychodzących w Warszawie, Lwowie lub Krakowie i Poznaniu.

Celem zmniejszenia kosztów tych ogłoszeń należy je umieszczać drukiem drobnym wspólnie dla kilku lub więcej spraw.

Koszta te wynoszą obecnie przy ogłaszaniu 10 spraw łącznie około 5.000 Mk. dla jednego proszącego.

Postępowanie przy zarachowywaniu i wydatkowaniu złożonych kwot określają ogólne przepisy o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe. W myśl tych przepisów kwoty na zabezpieczenie wspomnianych wyżej kosztów ogłoszenia składane być mają do Państwowej Kasy Skarbowej w siedzibie właściwej władzy administracyjnej II instancji (w Warszawie do Centralnej Kasy Państwowej) na rachunek ciągły sum depozytowych danej władzy, przeznaczonych na zabezpieczenie kosztów ogłoszenia zmiany nazwisk.

Władze administracyjne II instancji zarządzają na podstawie asygnacji wypłatę odpowiednich sum na pokrycie rachunków, przedkładanych przez administrację dotyczących dzienników, względnie zwrot pozostałej reszty interesowanemu, o ile reszta ta nie zostaje użyta na poczet opłaty za zmianę nazwiska, przewidzianej w art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478).

W tym wypadku następuje przelanie tej reszty z rachunku ciągłego do sum skarbowych.

Władze administracyjne II instancji obowiązane są prowadzić ogólną księgę przychodu i rozchodu sum depozytowych dla spraw zmiany nazwisk, a nadto szczegółowy rachunek przychodu i rozchodu, co do każdego interesowanego z osobna. Przy księdze rozchodu i przychodu przechowywać należy wszystkie dowody, a w szczególności także rachunki dzienników.

Wskazówki, zawarte w trzech ostatnich ustępach, należy stosować, o ile przepisy obowiązujące w danej dzielnicy o rachunkowości państwowej nie zawierają postanowień odmiennych.

Do §§ 6 i 7. Wezwania do dodatkowego przedłożenia dokumentów w myśl §§ 6 i 7 rozporządzenia dokonywa władza administracyjna II instancji. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu należy akta sprawy wraz z dowodem doręczenia wezwania przedłożyć do decyzji Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

Do § 8. Akt zezwolenia na zmianę nazwiska należy sporządzić według wzoru Nr. 2, ogłoszenie zaś w „Monitorze" według wzoru Nr. 3.

Adnotację o dozwolonej zmianie nazwiska zarządza się z uwzględnieniem stanu prawnego, obowiązującego w poszczególnych dzielnicach. W tym względzie nadmienia się, co następuje:

1. W b. dzielnicy pruskiej są Wojewodowie na zasadzie art. 5 ustawy i § 8 rozporządzenia obowiązani z urzędu do zarządzania adnotacji, niezależnie od wniosku osoby zainteresowanej, o którym to wniosku mowa w rozporządzeniu ministerjalnem z dnia 16 stycznia 1901 r. (Ministerjal Blatt für die pr. Innere Verwaltung 72). Z tą zmianą stosować należy przy zarządzaniu adnotacji przepisy ustawy z dnia 6 lutego 1875 r. o stanie osobowym i o zawieraniu małżeństw (Dz. Ust. Rzeszy str. 23).

2. Sposób zarządzenia adnotacji w księgach metrykalnych, znajdujących się na obszarze b. Królestwa Polskiego, określa wzór Nr. 4.

3. Na pozostałym obszarze b. zaboru rosyjskiego zarządza się adnotację według wzoru Nr. 5.

4. W księgach metrykalnych na obszarze Województwa Krakowskiego, Lwowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego, o ile księgi te odnoszą się do obrządku rzymsko-katolickiego, ormiańsko-katolickiego, grecko-katolickiego i do religji ewangielickiej, zarządza się adnotację w sposób dotychczas tam praktykowany za pośrednictwem właściwego Konsystorza, wzgl. Superintendentury ewangielickiej. W piśmie do Konsystorza (Superintendentury) należy prosić o polecenie właściwemu urzędowi parafjalnemu, aby ten z powołaniem się na reskrypt Województwa zapisał do właściwej księgi (urodzonych i ochrzczonych, wzgl. zaślubionych, podać także rocznik, tom, stronę i pozycję księgi) obok wpisu aktu urodzin i chrztu (zaślubin) i na metryce, którą dołączyć należy, dosłownie, co następuje:

   „Vigore permissionis a Ministerio Rerum Internarum de die .... N............ dato concessum est ut (imię i nazwisko osoby, której dotyczy metryka urodzenia i chrztu — w metryce ślubu zamiast imienia i nazwiska „sponsus" (pro cognomine (dawne nazwisko), uteretur cognomine (nowe nazwisko").

   O ile idzie o metryki izraelickie zarządzenie adnotacji następuje nastepuje w sposób analogiczny, jak przy metrykach katolickich i ewangielickich z tą różnicą, że polecenie dla prowadzącego metryki izraelickie wydaje się za pośrednictwem właściwego Starosty, a zamiast łacińskiej klauzuli poleca się wpisać klauzulę w języku polskim w następującem brzmieniu:

   „Na zasadzie upoważnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia .... L. .... zezwolono (imię i nazwisko osoby, której metryka urodzenia dotyczy — w metryce ślubu zamiast imienia i nazwiska „oblubieńcowi"), na zmianę nazwiska (dawne nazwisko) na nazwisko (nowe nazwisko").

5. W księgach metrykalnych, znajdujących się na obszarze Śląska Cieszyńskiego, zarządza się adnotację w sposób, wskazany ad 4, z tą różnicą, że także w metrykach katolickich i ewangielickich nastepuje adnotacja w języku polskim, nie łacińskim.

   O ile akt stanu cywilnego, w którym ma być dokonana adnotacja, znajduje się poza obrębem władzy administracyjnej II instancji, która wydaje akt zezwolenia na zmianę nazwiska, należy użyć dla zarządzenia adnotacji pośrednictwa władzy administracyjnej II instancji tego obszaru, na którym ma siedzibę urzędową odnośny urzędnik

stanu cywilnego, i przesłać jej w tym celu odpis aktu zezwolenia na zmianę nazwiska oraz wypisy metrykalne, na których adnotacja ma być uwidoczniona. Jeśli zaś chodzi o akt stanu cywilnego, znajdujący się w państwie obcem, należy przedłożyć Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wniosek o spowodowanie adnotacji za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Zagranicznych. We wniosku należy wymienić podstawę prawną i faktyczną, w myśl których osoby, wymienione w metrykach, są obywatelami polskimi, oraz dołączyć poświadczony co do zgodności z oryginałem odpis aktu zezwolenia i oryginalne metryki, w których ma być uwidoczniona adnotacja.

Równocześnie z zarządzeniem adnotacji należy zarządzić w b. zaborze austrjackim uwidocznienie zmiany nazwiska w spisach osób przynależnych, o ile te istnieją; na obszarze b. Królestwa Polskiego w księgach ludności; na innych obszarach b. zaboru rosyjskiego w księgach organizacji stanowych; zaś w b. dzielnicy pruskiej w rejestrach policyjnych i meldunkowych. Ponadto należy spowodować uwidocznienie zmiany nazwiska w listach imiennych popisowych.

Wzór Nr. 1.

OGŁOSZENIE.

1) imię i nazwisko proszącego o zmianę nazwiska, rok urodzenia, imiona rodziców, zawód (miejsce zamieszkania);
2) jak wyżej ......
3) jak wyżej ......

...... i t. d. ......

wnieśli prośby o zezwolenie na zmianę nazwiska rodowego, a to:
1) imię i nazwisko dotychczasowe (......) na nazwisko ...... (nazwisko, które przybrać zamierza);
2) jak wyżej ......
3) jak wyżej ......

...... i t. d. ......

(nazwa i siedziba władzy administracyjnej II instancji, zarządzającej ogłoszenie), podaje powyższe prośby do powszechnej wiadomości z nadmienieniem, że w myśl art. 4 ustawy z dnia 24 październik 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, p. 478) wolno przeciw ich uwzglednieniu zgłosić do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zarzuty, które podać należy do (nazwa i siedziba władzy administracyjnej II instancji, zarządzającej ogłoszenie), w przeciągu dni 90 od dnia niniejszego ogłoszenia (w ogłoszeniach w dziennikach nieurzędowych zamiast słów: „niniejszego ogłoszenia“ — należy umieszczać słowa: „ogłoszenia w Monitorze Polskim, które równocześnie zarządza się“).

(Data).

(Podpis).

Wzór Nr. 2.

Na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478, § 8) rozporządzenia ministerjalnego z dnia 16 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, p. 678) oraz na zasadzie upoważnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia ...... L. ...... udziela się P. ...... (imię i nazwisko) synowi (imiona rodziców), urodzonemu w ...... dnia ...... zezwolenia na zmianę nazwiska rodowego (nazwisko dotychczasowe) na nazwisko (nazwisko nowe).

Zezwolenie to powoduje tem samem zmianę nazwiska żony wyżej wymienionego (imię z domu ....), urodzonej w .... dnia .... oraz dzieci (imiona i miejsce urodzenia i data urodzenia wszystkich dzieci, które w chwili wniesienia prośby nie były pełnoletnie).

(Pieczęć i podpis).

Do
Pana (imię i nazwisko)
w ....
(miejsce zamieszkania).

Uwaga. Dzieci pełnoletnie, które do prośby przyłączyły się, otrzymują osobne akta zezwolenia.

Wzór Nr. 3.

OGŁOSZENIE.

(Imię i nazwisko, zawód, miejsce zamieszkania) uzyskał zezwolenie na zmianę nazwiska rodowego (nazwisko dotychczasowe) na nazwisko (nowe nazwisko).

Wzór Nr. 4.

Do
Ks. Proboszcza (P. Pastora) parafji
(rzym.-kat., ewang.-augsb.),
jako urzędnika stanu cywilnego
w ....

Urzędnika stanu cywilnego wyznań
niechrześcijańskich
w ....

Na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478, § 8) rozporządzenia z dnia 16 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 679) oraz upoważnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia .... L. .... udzielono (imię i nazwisko), synowi (imiona rodziców), urodzonemu w .... dnia .... zezwolenie na zmianę nazwiska rodowego .... na nazwisko „..........".

Zezwolenie to powoduje temsamem zmianę nazwiska żony jego i t. d. jak we wzorze Nr. 2.

Wobec tego zarządza się na zasadzie art. 5 powyższej ustawy i § 8 powyższego rozporządzenia, aby Ks. Proboszcz (P. Pastor):

1. Uskutecznił analogicznie do art. 82, 85, 87 i 142 K. C. na brzegu aktu urodzenia (zaślubin) .... (imię i nazwisko osoby, której akt dotyczy), zapisanego w księdze urodzonych (zaślubionych) z roku .... pod Nr. .... następującą adnotację:

„Na zasadzie upoważnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia .... L. .... zezwolono .... (imię i nazwisko osoby, której metryka urodzenia dotyczy — w metryce ślubu zamiast imienia i nazwiska „oblubieńcowi" na zmianę nazwiska (dawne nazwisko) na nazwisko (nowe nazwisko").

2. Uzupełnił dołączony wypis z aktu stanu cywilnego stosownie do art. 87 K. C. wzmianką powyżej przytoczoną i zwrócił uzupełniony wypis (podać władzę administracyjną I instancji, w której okręgu leży odnośny urząd metrykalny) celem doręczenia interesowanemu.

3. Sporządził lub spowodował stosownie do art. 82 i 85 K. C uwidocznienie dokonanej zmiany nazwiska w duplikacie akt stanu cywilnego.

Wzór Nr. 5.

Do
Ks. Proboszcza (P. Pastora) parafji
(rzym.-kat., ewang.-augsb.),
jako urzędnika stanu cywilnego
w ....

Urzędnika stanu cywilnego wyznań
niechrześcijańskich
w ....

Na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478, § 8) rozporządzenia z dnia 16 września 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 679) oraz upoważnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia .... L. .... udzielono (imię i nazwisko), synowi (imiona rodziców) urodzonemu w .... dnia .... zezwolenie na zmianę nazwiska rodowego .... na nazwisko „..............................".

Zezwolenie to powoduje temsamem zmianę nazwiska żony jego i t. d., jak we wzorze Nr. 2.

Wobec tego zarządza się na zasadzie art. 5 powyższej ustawy i § 8 powyższego rozporządzenia, aby Ks. Proboszcz (P. Pastor):

1. Uskutecznił na brzegu aktu urodzenia (zaslubin) .... (imię i nazwisko osoby, której akt dotyczy), zapisanego w księdze urodzonych (zaślubionych z roku .... pod Nr. .... następującą adnotację:

„Na zasadzie upoważnienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia .... L. .... zezwolono .... (imię i nazwisko osoby, której metryka urodzenia dotyczy — w metryce ślubu zamiast imienia i nazwiska „oblubieńcowi" na zmianę nazwiska (dawne nazwisko) na nazwisko (nowe nazwisko).

2. Uzupełnił dołączony wypis z aktu stanu cywilnego wzmianką powyżej przytoczoną i zwrócił uzupełniony wypis (podać władzę administracyjną I instancji, w której okręgu leży odnośny urząd metrykalny), celem doręczenia interesowanemu.

3. Spowodował uwidocznienie dokonanej zmiany nazwiska w duplikacie akt stanu cywilnego.

Warszawa, dnia 15 grudnia 1921 r. (AE. 4622).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

5.

Okólnik (142) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów na terenie b. zaboru rosyjskiego i Prezydenta m. stoł. Warszawy w sprawie samodzielnego podatku komunalnego od węgla.

Na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1919 r. (Monitor Polski Nr. 74 z dnia 1 kwietnia 1919 r.) w sprawie dodatków na rzecz powiatowych związków komunalnych,

wzgl. miast, wyłączonych z powiatów, — do cen przedmiotów, stanowiących monopol państwowy, pobierany był między innemi dodatek komunalny 10% od monopolowej ceny węgla franco wagon-kopalnia. Wpływy z tego źródła stanowiły pokaźne pozycje dochodowe w budżetach związków komunalnych i umożliwiły samorządom przystąpienie do racjonalnej gospodarki i żywotnej działalności. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 lipca r. b. (Dz. Ust. Nr. 66/1921 r., poz. 429), znoszące z dnia 1 października r. b. ograniczenia w obrocie węglem, wprowadziło wolny handel węglem kamiennym, koksem, węglem brunatnym i brykietami węglowemi, wobec czego od wyżej wspomnianej daty przestał być pobierany dodatek 10% od monopolowej ceny węgla, a co zatem idzie, związki komunalne utraciły jedno z najpoważniejszych źródeł dochodowych. W związku z wprowadzeniem z dniem 1 października r. b. wolnego handlu węglem opracowany został przez Ministerstwo Skarbu projekt Ustawy o opodatkowaniu węgla na rzecz Skarbu Państwa, przyczem na wniosek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych zamieszczone zostało w projektowanej Ustawie postanowienie, dotyczące pobierania wraz z podatkiem państwowym dodatku do tego podatku na rzecz związków komunalnych. Z uwagi jednak na kryzys gospodarczy, dający się odczuwać zwłaszcza w przemyśle, Rząd, pragnąc przyczynić się do złagodzenia kryzysu, postanowił narazie nie opodatkowywać węgla na rzecz Skarbu Państwa, wobec czego nie może też być mowy o dodatku komunalnym do państwowego podatku węglowego.

Niemniej przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, mając na uwadze z jednej strony niewystarczalność źródeł dochodowych ciał samorządnych, z drugiej zaś — zadania, jakie spoczywają na samorządach, uważa za możliwe i pożądane wprowadzenie przez związki komunalne samodzielnego podatku od węgla.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podkreśla, że podatek od węgla nie może być wprowadzony inaczej, jak po uprzedniem uchwaleniu odpowiedniego statutu podatkowego przez organ uchwalający, a następnie zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą.

Nadto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że opodatkowanie dotyczyć może tylko konsumcji węgla i to z wyjątkiem węgla, przeznaczonego dla zakładów i przedsiębiorstw państwowych, i że wysokość stawki podatkowej nie może przekraczać 10% ceny węgla (franco wagon-kopalnia).

Powyższe zechce Pan Wojewoda podać do wiadomości Przewodniczącym Wydziałów Powiatowych i Magistratom miast, wydzielonych z powiatów.

Warszawa, d. 17 grudnia 1921 r. (SZ. 3223).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *St. Downarowicz.*

6.

Okólnik (143) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie przestrzegania przepisów obowiązujących w stosunku do przedstawicieli państwowych.

Rzeczpospolita Polska nawiązała już stosunki dyplomatyczne nieomal ze wszystkiemi państwami, które obecnie posiadają w Warszawie swe przedstawicielstwa i zaczynają otwierać w miastach prowincjonalnych Konsulaty.

Koniecznem jest, aby władze wykonawcze ściśle przestrzegały przepisów obowiązujących w stosunku do przedstawicieli państw obcych, a wynikających z prawa międzynarodowego lub powszechnie przyjętych zwyczajów międzynarodowych.

W tym celu podaję do ścisłego stosowania się następujące zasady postępowania w stosunku do placówek zagranicznych w Polsce:

Eksterytorjalnemi są następujące osoby:

I. Ambasador, poseł.

II. Cały personel dyplomatyczny:
1) Radca poselstwa;
2) Sekretarz;
3) Attache wojskowy;
4) Attaché poselstwa.

III. Personel urzędniczy:
1) Naczelnicy kancelarji i urzędnicy kancelaryjni etatowi;
2) kurjerzy;
3) księża, kapelani, doktorzy i inne osoby, przydzielone do poselstwa;

IV. Z personelu nieurzędowego:
1) rodzina posła (ambasadora) z nim razem mieszkająca;
2) rodzina personelu dyplomatycznego razem z tymże personelem mieszkająca;
3) rodzina personelu urzędowego razem z tymże mieszkająca;
4) służba posła (poselstwa) zarówno wyższa jak niższa, jednak o tyle tylko, o ile jest ona poddanymi państwa, do którego należy poseł (rodzina służby niema prawa do eksterytorjalności).

V. Konsul zawodowy (etatowy), o ile pełni funkcje dyplomatyczne i *albo:*
1) z tego tytułu jest przydzielony do poselstwa lub ambasady, albo
2) jeśli jego charakter dyplomatyczny jest wyraźnie zaznaczony.

Z przywilejów, wynikających z eksterytorjalności, korzysta również rodzina Konsula powyższej kategorji.

W wypadku 2-gim znajdują zastosowa-

nie przepisy, wymienione od II — IV niniejszegookólnika.

Konsul zawodowy (etatowy) niepełniący funkcji dyplomatycznych nie korzysta z prawa eksterytorjalności, przysługują mu natomiast pewne przywileje konsularne. Do przywilejów tych należy:

a) prawo wywieszania chorągwi i herbu państwa konsula;
b) nietykalność osobista, wyjąwszy wypadki zbrodni, to znaczy, że nie można stosować do konsula poza wypadkami zbrodni, aresztu prewencyjnego;
c) nietykalność biura konsulatu, kancelarji i archiwów nie mogą one podlegać rewizjom i aresztom;
d) zwolnienie od podatków osobistych bezpośrednich;
e) niezależność od jurysdykcji miejscowej z tytułu czynności urzędowych;
f) możność składania zeznań sądowych (świadczenia) w mieszkaniu własnem.

Przywileje te dotyczą jednak li tylko osoby konsula, a nie rozciągają się na jego rodzinę, ani na urzędników konsulatu.

VI. Pewne misje specjalne, bądź osoby w misjach specjalnych przebywające sporadycznie z określonym ściśle zadaniem. Eksterytorjalność rozciąga się na tych wszystkich członków misji, którzy otrzymali specjalne dokumenty dyplomatyczne.

Nietykalnemi są rzeczy:

I. Odnośny obszar nieruchomości i odnośne lokale, zajęte przez osoby eksterytorjalne.

II. Ruchomości, należące do osób eksterytorjalnych.

III. Archiwa wszelkich konsulatów.

IV. Walizy dyplomatyczne, wożone przez kurjerów bez różnicy, czy wiezione są do Polski, z Polski lub przez Polskę.

1. Powyżej wymienione osoby, korzystające z prawa eksterytorjalności, są nietykalne, a zatem w żadnym wypadku nie wolno ich aresztować, nawet o ileby zostały schwytane na gorącym uczynku. Posiadane przez nich paszporty dyplomatyczne winny być uważane jako dowody, wystarczające do stwierdzenia tożsamości osoby.

   W razie popełnienia przez te osoby czynu, zabronionego przez prawo, władza, do której wiadomości czyn ten dojdzie, ograniczyć się winna do zakomunikowania o tem w drodze służbowej Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.

   Osoby te również nie podlegają miejscowym sądom i nie mogą być zmuszone do wypełniania obowiązków świadka.

2. Funkcjonarjusze konsularni, o ile są obywatelami państwa wysyłającego, nie podlegają aresztowaniu w sprawach handlowych oraz aresztowi prewencyjnemu w sprawach karnych, chyba, że chodzi o dochodzenie przestępstwa, które ustawodawstwo nasze karze jako zbrodnię.

   Przywileje powyższe nie stosują się do Konsulów honorowych.

3. Pozatem wogóle żaden akt o charakterze przymusowym (np. administracyjne wysiedlenie) nie może być wykonany przeciw jakiemukolwiek z urzędników dyplomatycznych lub konsularnych bez uzyskania na to zgody Ministerstwa Spraw Zagranicznych za pośrednictwem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

4. Bez zgody przełożonego placówki eksterytorjalnej (dyplomatycznej lub konsularnej) nie wolno wkraczać na obszar nieruchomości lub do odnośnego lokalu, zajętego przez osoby eksterytorjalne, nawet przy wykonywaniu przepisów ustaw karnych.

   Wstęp ten jest również niedopuszczalny dla przedstawicieli urzędów mieszkaniowych, którzy pod żadnym pozorem nie mogą nawiedzać osób, korzystających z prawa eksterytorjalności, celem zarekwirowania mieszkań lub jakiegokolwiek sprawdzenia.

5. Korespondencja oraz wszelkie inne rzeczy, przeznaczone dla osób eksterytorjalnych lub przez nie posiadane, nie mogą być w żadnym wypadku zatrzymywane lub rewidowane.

   W szczególności należące do nich samochody i ekwipaże nie mogą być zatrzymywane z powodu niewykonania obowiązujących przepisów.

   Odnośna władza ograniczyć się winna do doniesienia o tem w drodze służbowej swojej władzy przełożonej.

   Zakaz rewizji nie przesądza oględzin i rewizji z tytułu upełnomocnień władz celnych, które są przedmiotem osobnej instrukcji, wydanej przez Ministerstwo Skarbu.

   W razie jakiegokolwiek zatargu z urzędowemi placówkami obcego państwa w Polsce lub wątpliwości, czy dana osoba korzysta z prawa eksterytorjalności, względnie czy rzecz jest nietykalna należy się zwracać po kompetentne wskazówki i decyzje do Ministerstwa Spraw Zagranicznych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

   Powyższe wskazania winny być przestrzegane z całą ścisłością i wykroczenie karane z całą surowością, ponieważ konflikty na tle naruszenia prawa eksterytorjalności mogą przynieść Państwu nieobliczone szkody.

   Ministerstwo Spraw Zagranicznych wydało celem ułatwienia organom bezpieczeństwa orjentowania się, legitymacje w języku polskim dla tych członków ciała dyplomatycznego w Polsce, którzy korzystają w całej pełni z prawa eksterytorjalności i z przywilejów dyplomatycznych.

   Wzór takiej legitymacji dołącza się.

Z chwilą ogłoszenia niniejszego okólnika traci moc obowiązującą okólnik z dnia 2 marca r. b. Nr. 484.

Warszawa, d. 19 grudnia 1921 r. (Pr. 4746).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Str. 1

LEGITYMACJA DYPLOMATYCZNA

Nr.________

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH ZAŚWIADCZA, ŻE

P. ____________________

JEST CZŁONKIEM CIAŁA DYPLOMATYCZNEGO.

Fotografja

Podpis:
Signature:

Str. 2

WZYWA SIĘ WSZYSTKIE WŁADZE CYWILNE I WOJSKOWE, ABY OKAZICIELOWI NINIEJSZEJ LEGITYMACJI UDZIELAŁY W RAZIE POTRZEBY OPIEKI I POMOCY ORAZ PRZEPUSZCZAŁY GO BEZ PRZESZKÓD.

LEGITYMACJA WAŻNA DO DNIA ____________

Warszawa, dn. __________ 192__ r.

MINISTER SPRAW ZAGRANICZNYCH:

7.

Okólnik (144) Ministra Spraw Wewnętrznych do Wojewodów oraz Komisarzy Rządu w Warszawie i Cieszynie w sprawie niesprawnego funkcjonowania Urzędów państwowych.

Poniższe podaje się do wiadomości z poleceniem ścisłego stosowania się do postawionych powyżej zasad i pouczenia podwładnych pracowników i urzędów.

Warszawa, d. 17 grudnia 1921 r. (Pr. 4976).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *St. Downarowicz.*

Powolne funkcjonowanie urzędów państwowych, nieuzasadnione odwlekanie załatwiania spraw nawet drobnych, powodowane uchylaniem się urzędników od decyzji, powoływanie do współdziałania w każdej niemal sprawie kilku urzędów, nieuzasadnione odsyłanie interesantów od urzędu do urzędu — jest zjawiskiem, będącem przyczyną słusznych skarg i utyskiwań ze strony społeczeństwa.

Jakkolwiek na usprawiedliwienie tych faktów przytacza się zbyt wielka ilość oraz różnorodność istniejących dotychczas urzędów, brak określonej kompetencji — to jednak niewątpliwie ogromna większość spraw może być załatwiana bez naruszenia czyjejkolwiek właściwości przez jednego urzędnika w jednym wydziale albo w jednym urzędzie. W bardzo wielu wypadkach jedynie uchylanie się od decyzji powołanych do załatwienia sprawy urzędników nadaje sprawie bieg z biurka na biurko oraz przerzuca ostateczną ocenę sprawy na inną osobę, względnie urząd, powodując niepotrzebną stratę czasu, a niejednokrotnie szkodę materjalną interesanta i Skarbu Państwa.

Muszę także zwrócić uwagę na sposób komisyjnego załatwiania spraw, zwłaszcza przez władze I i II instancji — przez komisje o zbyt wielkim składzie. W jednym np. wypadku dla wydania pozwolenia na budowę małego młyna wodnego na bardzo małej rzeczułce wysłano aż siedmiu urzędników z różnych resortów. Chciano zapewne, aby sprawa zbadana została gruntownie przez specjalistów z każdej dziedziny. Taka nadmierna skrupulatność pociąga za sobą ogromne

obciążenie Skarbu Państwa oraz wpływa ujemnie na powagę samej komisji.

Zauważam, że komisje winny być powoływane tylko w tym wypadku, kiedy rzeczywiście niema możności zdecydowania sprawy bez komisyjnego zbadania jej, a także, że tłumne komisje z wyżej podanych względów winny być stanowczo zaniechane.

Poddając obie poruszone kwestje uwadze Pana Ministra (Prezesa) proszę o wydanie stosownych zarządzeń.

Warszawa, d. 9 grudnia 1921 r. (Nr. 27017).

Prezydent Ministrów

(—) *Antoni Ponikowski.*

8.

Okólnik (145) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej i Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w sprawie regulowania należności z r. 1921 z pozostałości kredytów w okresie ulgowym.

W myśl zasad budżetowych i obowiązujących przepisów, kredyty, przewidziane w budżecie na r. 1921 r., ważne są do dnia 31 grudnia 1921 r. Dla uregulowania należności, powstałych w tym okresie, Ministerstwo Skarbu ustaliło okres ulgowy do dnia 31 stycznia 1922 r. W tym okresie mogą być realizowane w Kasach Skarbowych w granicach pozostałości kredytów ubiegłego okresu budżetowego wszystkie wydatki, dotyczące tego okresu, na podstawie asygnacji, wystawionych bądź w roku ubiegłym, bądź w ciągu stycznia 1922 r. (do dnia 31 stycznia 1922 r. włącznie) bez list wierzycieli skarbu pod warunkiem, że w asygnacjach będzie wyraźnie zaznaczone, że rachunek lub inny dowód, usprawiedliwiający wydatek, został wystawiony w r. 1921 i że należność (np. przy poborach, djetach i t. p.) dotyczy tego roku.

Wydatki w terminie ulgowym, mogą być dokonywane tylko w granicach pozostałości kredytów; wyjątek stanowią tylko pobory służbowe, co do których Izby Skarbowe otrzymały zezwolenie Ministerstwa Skarbu na dokonywanie wypłat z przekroczeniem kredytu.

Wszystkie niewyczerpane do dnia 31 stycznia 1922 r. pozostałości kredytów wygasają i żadne wydatki na rachunek ich nie mogą być dokonywane. Niezrealizowane do tego dnia asygnacje mają Kasy Skarbowe zwrócić władzom asygnującym z odnośną adnotacją.

O powyższem zawiadamiam na podstawie reskryptu Min. Skarbu z dnia 29 listopada L. 17199/GUK.

Warszawa, d. 21 grudnia 1921 r. (Pr. B. 5442).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Dunikowski*

Podsekretarz Stanu.

9.

Okólnik (146) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie egzemplarzy obowiązkowych czasopism.

Wobec konieczności przeglądu w Województwach czasopism, ukazujących się na obszarze Wojewódzkim, celem należytego wykonywania kontroli w dziedzinie nadzoru nad prasą, jak również należytego orjentowania się w życiu politycznem i gospodarczem poszczególnych powiatów, w uzupełnieniu okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 stycznia 1921 r. w sprawie kontroli nad dostarczaniem egzemplarzy obowiązkowych druków w urzędach administracyjnych I instancji (Dz. Urz. M. S. Wewn. 1921 r. Nr. 2, poz. 53) i, zmieniając odnośny ustep rozdziału X okólnika Nr. 54 z dnia 16 lutego 1920 r. w sprawie wykazu czynności, przekazanych Pp. Wojewodom, oraz sposobu ich załatwiania, polecam wydać podległym Pp. Wojewodom urzędom administracyjnym I instancji zarządzenie, aby trzecie egzemplarze obowiązkowe czasopism, dostarczanych w myśl art. 5 Dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych z dnia 12 lutego 1919 r. były przesyłane nie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych lecz do Województw.

Warszawa, d. 21 grudnia 1921 r. (BC. 3050).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *St. Downarowicz.*

10.

Okólnik (147) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie przedkładania odpisów zawieranych umów Izbom Kontroli Państwa.

Zgodnie z art. 6 Ustawy o Kontroli Państwowej z dnia 3 czerwca r. b. (Dz. Ust. Nr. 51, poz. 314) do zadań kontroli faktycznej gospodarki i administracji państwowej należy między

innemi i badanie umów oraz wszelkich zobowiązań.

W myśl uchwały Zjazdu Prezesów Izb Okręgowych Kontroli Państwowej, jaki odbył się w dniach 25 października i 7 listopada r. b., poleca się, by Urzędy, podległe P. Wojewodzie (P. Komisarzowi Rządu), nadsyłały do Najwyższej Izby, względnie Izbom Okręgowym Kontroli Państwowej, odpisy wszelkich umów bądź opiewających na sumę od 10 miljonów wzwyż, bądź zawartych na termin dłuższy niż pół roku niezwłocznie po zawarciu tych umów, a niezależnie od tego o nadsyłanie w pierwszych dniach każdego miesiąca wykazu *wszystkich* w ciągu ubiegłego miesiąca zawartych umów.

W wykazie miesięcznym należy zaznaczyć, które z tych umów były już do Kontroli w odpisach przesłane i wyszczególnić:

a) datę zawarcia umowy;
b) firmę, z którą umowa zawarta;
c) przedmiot dostawy;
d) ilość przedmiotów;
e) cena w walucie polskiej, czy też zagranicznej;
f) wysokość wypłaconej zaliczki;
g) termin trwania umowy;
h) uwagi.

Warszawa, d. 21 grudnia 1921 r. (Pr.B. 5359).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Dunikowski*

Podsekretarz Stanu.

11.

Okólnik (148) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie awansów oficerów demobilizowanych.

Rada Ministrów na posiedzeniu z d. 28 listopada 1921 r. zleciła Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej dopilnować, by oficerowie demobilizowani i przyjmowani na posady prywatne nie tracili w związku z odbytą w szeregach służbą wojskową — uprawnień awansowych. Lata, spędzone w wojsku, winny być zaliczone do awansu na podstawie ogólnych norm awansowych, przyjętych przez dane przedsiębiorstwo, wzgl. daną branżę przemysłową lub handlową. Oficerom zdemobilizowanym, przyjmowanym na posadę rządową, o ile przed wcieleniem do szeregów pełnili służbę analogicznej gałęzi administracji, czas służby wojskowej będzie również wliczony do awansu.

Powyższe komunikuje się do wiadomości i dalszych zarządzeń.

Warszawa, d. 20 grudnia 1921 r. (Pr. 4858).

Za Ministra Spraw Wewnętrznych

(—) *Dunikowski*

Podsekretarz Stanu.

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

12.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 sierpnia 1921 r. Nr. B. S. 510/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 541 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie majstrów szewców żydowskich“ w Piotrkowie.

13.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 9 października 1921 r. Nr. B. S. 70/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 560 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polskich Księgarzy-Wydawców“ w Warszawie, ul. Warecka 14.

14.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z d. 12 października 1920 r. Nr. B. S. 1328/21 wciągnięte do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 565 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Filatelistów“ w Warszawie, ul. Sienna 8.

15.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1338/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 575 stowarzyszenie pod nazwą Towarzystwo „Spójnia“ w Otwocku.

16.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1778/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 578 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Jubilersko-Zegarmistrzowskie m. stoł. Warszawy“.

17.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1611/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 587 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Przedsiębiorstw Tramwajowych i Kolei Dojazdowych w Polsce“.

18.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 listopada 1921 r. Nr. B. S. 377/20 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 588 stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Obrońców Sądowych na ziemiach b. Królestwa Kongresowego“.

19.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1135/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 589 stowarzyszenie pod nazwą „Hachussas Orchim Szar Habarzel“ (Kuchnia Ludowa), Żelazna Brama.

20.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 listopada 1921 r. Nr. B. S. 469/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 590 stowarzyszenie pod nazwą „Towarz. Ogrodów Robotniczych“ w Warszawie, Marszalkowska 76.

21.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1267/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 591 stowarzyszenie pod nazwą „Nasz Dom“ w Warszawie.

22.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 listopada 1921 r. Nr. B S. 1563/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 592 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Opieki nad biednymi słabowitymi żydami“ (Kuchnia Zdrowia) w Warszawie.

23.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 24 listopada 1921 r. Nr. B. S. 2823 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 593 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Nauczycieli Szkól dla Głuchoniemych i Ociemniałych“ w Warszawie, plac Trzech Krzyży 4/6.

24.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1531/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 594 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo szerzenia pracy zawodowej i rolnej wśród żydów“.

25.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1723/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 596 stowarzyszenie pod nazwą „Amerykańsko Polska Izba Handlowo-Przemysłowa w Polsce“ w Warszawie, ul. Nowy-Świat 74.

26.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1179/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 597 stowarzyszenie pod nazwą „Kasa Wzajemnej Pomocy Rodziny Jeziorańskich“ w Warszawie, Aleje Jerozolimskie 71.

27.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 12 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1711/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 598 stowarzyszenie pod nazwą „Muzeum Społeczne“ w Warszawie.

28.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 14 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 409/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 599 stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Pomocy dla Młodzieży Akademickiej“ (Auxilium Academicum) w Warszawie, w gmachu Uniwersytetu.

29.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1856/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 600 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Rodziny Podhorskich“ w Warszawie, ul. Moniuszki 6.

30.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 21 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1867/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 604 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Tow. Etnograficzne“ w Warszawie, ul. Krakowskie Przedmieście 66.

31.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1826/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 605 stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Towarzystwo Otorinolaryngologiczne“ w Warszawie, Szpital Św. Ducha.

32.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 grudnia 1921 r. Nr. B. S. 1340/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 606 stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Żeńskiego Seminarjum Nauczycielskiego imienia Hieronima Kaysiewicza“ w Warszawie, Sewerynów 5.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 grudnia 1921 r. do 15 stycznia 1922 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Nieetatowi:

Niemyski Stefan i Terpiłowski Józef — starszymi referentami.

Jedyński Eugenjusz — urzędnikiem X st. sł.

Będkowska Leontyna i Kęszycka Anna — urzędnikami XI st. sł.

Przeniesieni na służbę do Zarządu Centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

Naczelnik Wydziału — Windakiewicz Kazimierz Dr. — w V st. sł. z Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej.

Inspektor Starostw — Gniewosz Włodzimierz — w V st. sł. z Urzędu Woj. w Kielcach.

Zwolnieni ze służby wskutek przejścia do innych Urzędów:

Radca ministerjalny — Gawroński Stanisław — do Urzędu Emigracyjnego.

Pomocnik referenta — Rudnicki Stefan — do Urzędu Woj. we Lwowie.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

Inspektor Starostw — Łyszkowski Władysław — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł.

Starszy referent — Tulecki Szymon — Inspektorem Starostw w VI st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Kielcach:*

Dr. Nowak Wojciech — starszym referentem.

Pomocnik referenta — Podsiadło Stanisław — urzędnikiem rachunkowym w VII st. sł.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Naczelnik Wydziału w V b. kat. pł. — Tłuchowski Jan — Naczelnikiem Wydziału w V st. służbowym.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Białymstoku:*

Wysogląd Marjan i Iwański Kazimierz — referentami.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Nowogródku:*

Parfjanowicz Marjan — Naczelnikiem Wydziału w V st. sł.

Krzętowski Stanisław — referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim *w Łucku:*

Dworakowski Tadeusz — Naczelnikiem Wydzału w V st. sł.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

W Starostwach:

Andracki Florentyn — Starostą w Kobryniu.

Remiszewski Antoni — Starostą na powiat Łódzki.

Referent Starostwa w Wieluniu — Orłowski Gustaw — Kierownikiem Starostwa w Radzyminie w VII st. sł.

Mianowani:

W Komisarjacie Rządu *na m. st. Warszawę:*

Cichorski Maksymiljan — referentem.

Wyganowski Edward-Stefan — sekretarzem.

Turski Stanisław — starszym kancelistą.

Zajkowska Helena — starszą kancelistką.

Przeniesieni:

Starosta Dr. Rybołowicz Feliks — do Łomży.

Referenci:

Uzarski Stanisław — ze Starostwa we Włodawie do Biłgoraja.

Zalewski Wincenty — ze Starostwa w Sieradzu do Słupcy.

Strużycki Aureljusz — ze Starostwa w Łodzi do Urzędu Woj. w Łodzi.

Dukwicz Stanisław — ze Starostwa w Radomsku do Starostwa w Łodzi.

Duda Józef — ze Starostwa w Koninie do Starostwa w Kole.

Hauke Rudolf — ze Starostwa w Kaliszu do Starostwa w Koninie.

Zwolnieni ze służby:

Referent Starostwa w Łodzi — Dąbrowski Stanisław — na własną prośbę.

Referent Starostwa w Łodzi — Dr. Taubenschlag Gustaw — na własną prośbę.

Referent Komisarjatu Rządu na m. st. Warszawę — Węgliński Wacław — na zasadzie art. 42 ustęp ostatni T. P. S. dla U. P.

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.